

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 35/06
06.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат у Београду, против туженог "ББ", ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду број Гж.І 828/05 од 1.6.2005. године, у седници већа одржаној 6. јула 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду број Гж.І 828/05 од 1.6.2005. године тако што се одбија жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Четвртог општинског суда у Београду број П.І 770/03 од 31.5.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду број П.І 770/03 од 31.5.2004. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење број 1-10022 туженог донетог од стране генералног директора "ББ" и то 5.6.2003. године којим је тужиоцу распоређеном на послове помоћника руковоаца горива престао радни однос код туженог, те да се обавезе тужени да му надокнади трошкове спора у износу од 28.200,00 динара у року од 15 дана.

Окружни суд у Београду је пресудом број Гж.І 828/05 од 1.6.2005. године преиначио наведену пресуду Четвртог општинског суда у Београду тако што је усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио решење генералног директора туженог од 5.6.2003. године те обавезао туженог да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 35.400,00 динара, све у року од 8 дана.

Против назначене пресуде Окружног суда у Београду тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију којим је тражио трошкове за сачињење одговора.

Ревизија туженог је основана.

У проведеном поступку није почињена битна повреда поступка из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, а на коју повреду Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Из утврђених чињеница произилази да је тужилац обављао послове руковоаца горива код туженог и да му је радни однос престао решењем генералног директора од 5.6.2003. године с позивом на одредбу члана 101. став 1. тачка 5. Закона о раду због тога што је тужилац учинио кривично дело на раду односно у вези са радом јер је у периоду од октобра месеца 2002. године до хватања починиоца кривичног дела учествовао у помагању извршења кривичних дела крађе горива из службених возила "ББ". На основу решења од 9.5.2003. године тужилац је удаљен са рада до коначног решења а најдуже 3 месеца почев од 9.5.2003. године. Утврђено је да су у ноћи између 24. и 25. априла 2003. године два лица извршила крађу горива на тај начин што су гориво пресипали из службеног возила у канте, а потом канте за гориво пребацивали преко ограде, а да је тужилац за то време у договору са њима, вршио осматрање и пазио да неко не наиђе. Против тужиоца не постоји осуђујућа кривична пресуда за кривично дело учињено на раду и у вези са радом извршено описаним радњама тужиоца.

На основу ових чињеница првостепени суд је закључио да су били испуњени услови из члана 101. став 1. тачка 5. тада важећег Закона о раду ("Службени гласник Републике Србије" број 70/01 и 73/01) јер је на описани начин остварена радња која у себи садржи елементе кривичног дела крађе у покушају из члана 165. став 1. КЗ Републике Србије у саизвршилаштву са друга два лица, те да је тужилац умишљајно извршио наведене радње и био свестан забрањености и недозвољености такве радње и последица које из тога могу да проистекну.

Окружни суд је преиначио првостепену пресуду на основу члана 101. став 1. тачка 5. наведеног Закона о раду налазећи да је правноснажна осуђујућа кривична пресуда услов за отказ уговора о раду запосленог због учињеног кривичног дела на раду или у вези са радом. Како не постоји правноснажна осуђујућа кривична пресуда тужиоцу за кривично дело учињено на раду и у вези са радом, нису били испуњени услови за престанак тужиочевог радног односа код туженог и није постојао отказни разлог из члана 101. став 1. тачка 5. Закона о раду. Решење директора туженог од 5.6.2003. године којим је тужиоцу престао радни однос је оцењен незаконитим па га је Окружни суд поништио.

Окружни суд је погрешно применио материјално право када је уважио жалбу тужиоца и преиначио првостепену пресуду.

Из утврђених чињеница произилази да је тужилац учинио радње које представљају повреду радне обавезе а које су наведене у образложењу решења о отказу. Околност што је тужени послодавац учињене радње тужиоца подвео под законски разлог за дати отказ из члана 101. став 1. тачка 5. Закона о раду није од утицаја на законитост решења. За законитост датог отказа од значаја је да ли учињене радње представљају повреду радне обавезе учињене кривицом запосленог и да ли та радња представља такво понашање да запослени не може да настави рад код послодавца.

Како учињене радње тужиоца представљају повреду радне обавезе и понашање да не може да настави рад код послодавца, а држање страже лицима која су крала гориво из службених возила туженог, представља повреду радне обавезе из члана 47 став 1 тачка 4 Појединачног колективног уговора то је решењем туженог законито отказан уговор о раду тужиоцу, а у складу са чланом 101. став 1. тачка 3. и 4. Закона о раду. Решење туженог је законито и у погледу рока у коме је тужиоцу отказан уговор а у смислу члана 104. Закона о раду.

Из наведених разлога ревизија туженог је оцењена као основана па је Врховни суд Србије одлучио као у изреци на основу члана 395 став 1 савезног Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04).

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

OK